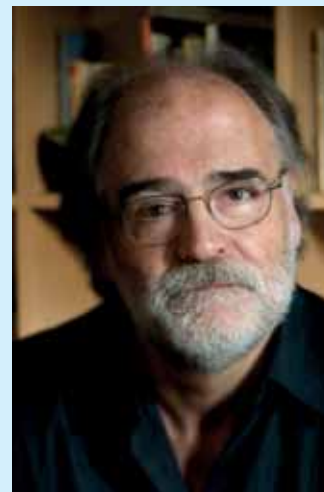

Llum, encara

Ricard Mirabete

Una lleu nostàlgia acompanya la saviesa del poeta. Sempre. Encara. Jacint Sala construeix el poemari *Llum, encara* amb la doble referència explícita a l'espai i al temps. Per un cantó, *la llum* com a espai extern que és captat pel sentit de la vista, amb múltiples connotacions estètiques i alhora existencials –ja sigui per l'ús que d'aquest concepte n'han fet totes les religions i també perquè és un motiu temàtic de llarga tradició poètica. Per un altre cantó, l'adverbi *encara* ens remet a la vivència del temps sota la forma absoluta del present. A més, aquest adverbi és un dels més complets que tenim a la nostra disposició –gairebé el podem considerar un substantiu en si mateix– ja que ens transmet, i alhora engloba, la pervivència, l'esperança, la resistència. Aquests tres estats de vida, de consciència i d'actitud són tres dels mots que ens vénen al cap després de llegir aquest volum de poesia i de conèixer la indispensable i del tot necessària obra poètica de Jacint Sala.

La seva obra mostra les qualitats més preuades de qual-sevol poeta que esmerci els seus anys i la seva capacitat de comprensió de la vida en escriure poesia permanent. Compromís, seriositat i autoexigència. A *Llum, encara* Sala sap combinar la passió amb la reflexió, l'emoció amb la contenció. En paraules de Miquel-Lluís Muntané, que en firma l'excel·lent pròleg del llibre, Sala viu la poesia “com una mena de poció guaridora feta d'aprenentatge vital, sensibilitat receptiva davant els estímuls del món i profunditat de pensament”. El poeta osonenc, plenament consolidat a les lletres catalanes com un dels seus poetes més importants, ha aconseguit que aquest llibre aplegui un conjunt immillorable de vint-i-cinc poemes més un monòleg inicial escrit en prosa. Cadascun dels poemes duu el títol del primer vers, o bé de la part semàntica més connotada del primer vers. Ens convida a situar-nos dins del poema, a entrar-hi, amb la complicitat i confiança amb la qual l'autor també ens dirigeix la paraula i el vers. El llibre és una aposta pel present, per l'espai i el temps en què vivim, pels moments viscuts amb la seva plena intensitat, i les seves tendreses sinceres. Al llarg del poemari, l'autor es dirigeix a l'altre *ell*, és a dir, a si mateix i alhora a tots aquells que mantinguin un diàleg –o bé un monòleg a dues veus, com a l'autor li agrada dir– amb si mateixos: *Potser tot el que hi ha només és l'ara. / Aquest ara que està / fet de nosaltres dos, sota unes formes / a estones prou difícils. Podem dir-ne / punyal o vassallatge, plor o crinera*. Assaja la màxima complicitat amb el lector, aconduïx la mirada i el sentit del lector cap a la vivència extrema d'un capvespre, o l'amor ardent, o cap a la plenitud. Sala ens escriu sobre el desig, la tendresa, l'espant; i sobre... *L'adverbi que ens fa ser protagonistes / de més silenci: encara*.

Jacint Sala

Jacint Sala (Manlleu, 1945) dedicà un grapat d'anys a estudis d'humanística, filosofia i teologia al Conciliar de Vic i a la universitat. Després d'un llarg període de silenci editorial –setze anys sense llibres publicats– el 2009 va significar el seu rescat a l'escena pública. Va guanyar dos premis de poesia importants i, a més, va publicar un altre poemari, *Manicomi* (Ed. Emboscall, 2009). El 2010 han estat publicats els dos llibres esmentats: *Marlí* (Ed. 3i4, 2010), guanyador del Premi Festa d'Elx 2009, i també el volum que comentem: *Llum, encara* (Premi de poesia Mn. Narcís Saguier de Vallgorguina).

Títol_Llum, encara

Autor_Jacint Sala

Editorial_Témenos

Barcelona, 2010

Preu_12 euros

Pàgines_55